Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 3 (839) * joi 18 ianuarie 1962 * 8 pagini 30 bani

Şcoala noastră să fie tot mai frumoasă—iată o dorinţă pe care pionierii şi-o dovedesc prin fapte

O discuţie

Intrînd pe uşa clasei, Petcu Lucian auzi un glas subţirel dîndu-i bună ziua. Se uită nedumerit în dreapta, în stînga, dar nu era nimeni! Cum acele ceasornicului se apropiau de ora opt, în clasă mai intrară şi Ulmeanu Nicolaie, şi Dobre Victoria, în fine, mai mulţi pionieri şi şcolari, care începură deîndată să schimbe impresii din excursii, să povestească întîmplări din vacanţă... Şi timpul se scurse. Începu prima oră. Era o oră de fizică. Tovarăşul profesor, care vorbea despre elementul Volta, le arătă un acumulator. Lucian îşi aduse aminte că a uitat sania în curte, apoi gîndurile îi zburară la... derdeluş.

Şi atunci auzi din nou glasul acela subţirel:

— Lasă astea, fii atent la explicaţiile tovarăşului profesor!

— Uf, iar începi? Poftim, sînt atent.

— Nu-i de ajuns; trebuie să-ţi şi notezi ideile principale.

Cînd ora se termină, Lucian auzi din nou glăsciorul acela poznaş; de astă dată îl îndemnă să închidă caietul, să-l pună în servietă şi să scoată în schimb cele necesare pentru ora ce urma. Lucian făcu întocmai. Destul de intrigat o întrebă pe Iuliana, preşedinta detaşamentului:

— Ce să fie? Tot aud un glas care-mi şopteşte ba să fiu atent, ba să-mi iau notiţe...

— E Trimestrul doi! rise Iuliana. Ştie că pe primul ai rămas corigent şi vrea să te ajute.

— De ce numai pe mine?

— Cine ţi-a spus? Întreabă-l pe Petcu Florian, pe Dragnea Ion. A „vorbit" şi cu mine.

— Cu tine?

— Da, cu mine. Trimestrul întîi i-a transmis şi faptul că, Tănase Ion, Băluţă Stanca, Tinţăreanu Iosefina, Militaru Florian au numai note de 9 şi 10, ei luptă pentru onoarea detaşamentului. Aceasta însă nu-i suficient. „Cu toţii să învăţaţi bine şi foarte bine", mi-a spus el. A aflat şi despre rezultatele bune obţinute de Marincea Stela şi Ulmeanu Nicolaie. Ne-a recomandat să împărtăşim experienţa lor şi celorlalte grupe. Şi despre adunări mi-a vorbit, şi despre cărţile de literatură citite, despre recenzii...

— Dar eu, eu...

— Ştie, ştie că ai refuzat să fii ajutat, că nu ai aplicat în practică cele discutate în adunări. Mai ţii minte adunarea intitulată „Cum învăţ"? Dar cea despre programul zilei, folosirea timpului liber?

Lucian şi le amintea acum pe toate. Dacă ar fi ţinut seama de cele discutate atunci nu mai era corigent la fizică, la matematică. Şi gîndurile i se învîrteau toate în cap. Da. „Trimestrul doi" avea dreptate. Şi el, Petcu Lucian din clasa a VII-a a Şcolii de 7 ani nr. 3 din Alexandria ştie asta. Iar glasul l-a recunoscut, e chiar glasul lui, al conştiinţei sale. Acum ştie că trebuie să-şi vadă de treabă serios, să fie sîrguincios asemenea majorităţii pionierilor din detaşament.

GETA COSTIN

Steluţele roşii

Freamătul sălii a încetat deodată. Goarnele au răsunat solemn şi trei pionieri purtînd drapelul unităţii s-au îndreptat spre careu.

— Unitatea noastră este gata pentru începerea adunării festive! dă raportul Dumitrăchescu Adrian, preşedintele unităţii.

Dumitrăchescu Adrian cl. a VI-a

Sala căminului cultural din comuna Miceşti, regiunea Argeş este plină. Au venit părinţi ai pionierilor, tovarăşi profesori, utemişti. Doar era vorba de o mare sărbătoare. Azi mulţi dintre cei mai buni pionieri ai unităţii urmează să primească distincţiile pionereşti, răsplată a sîrguinţei la învăţătură, a comportării demne, civilizate, a hărniciei în acţiunile patriotice. Totul era pregătit de sărbătoare, sala frumos pavoazată, pionierii îmbrăcaţi cu grijă, echipa artistică cu programul în mod special alcătuit... De la masa prezidiului, unde fuseseră invitaţi tovarăşul secretar al organizaţiei de partid, Ion Evaru, directorul şcolii precum şi părinţii care făceau parte din sfatul unităţii, tovarăşul Aurel Apostolescu, instructorul superior a adresat pionierilor cuvinte pline de căldură şi bucurie, a amintit despre cele mai frumoase acţiuni şi activităţi organizate şi desfăşurate de către pionieri. Astfel, dînsul a povestit despre interesantele adunări şi excursii pe care le-au organizat, despre plantarea celor 1.000 de puieţi şi 200 de pomi fructiferi, despre programele artistice prezentate de pionieri, despre succesele lor sportive.

Tasevici Steliana cl. a VI-a

...Chiriţă Marian din detaşamentul clasei a VI-a fu chemat la prezidiu pentru a i se înmîna distincţia. Şi, deşi ştia că va primi steluţa, băieţelul subţirel, cu ochii căprui şi care totdeauna era calm, de data aceasta simţi cum i se roşesc obrajii de emoţie. Aceeaşi emoţie pe care au încercat-o apoi şi pionierii Rîzea Ion, Retevoiescu Ion, Luca Cornel, Popescu Mărgărinta... De altfel, bucuria lor au împărtăşit-o toţi pionierii unităţii, atît cei care au primit distincţiile anul trecut cît şi cei care se pregătesc să le primească în viitor.

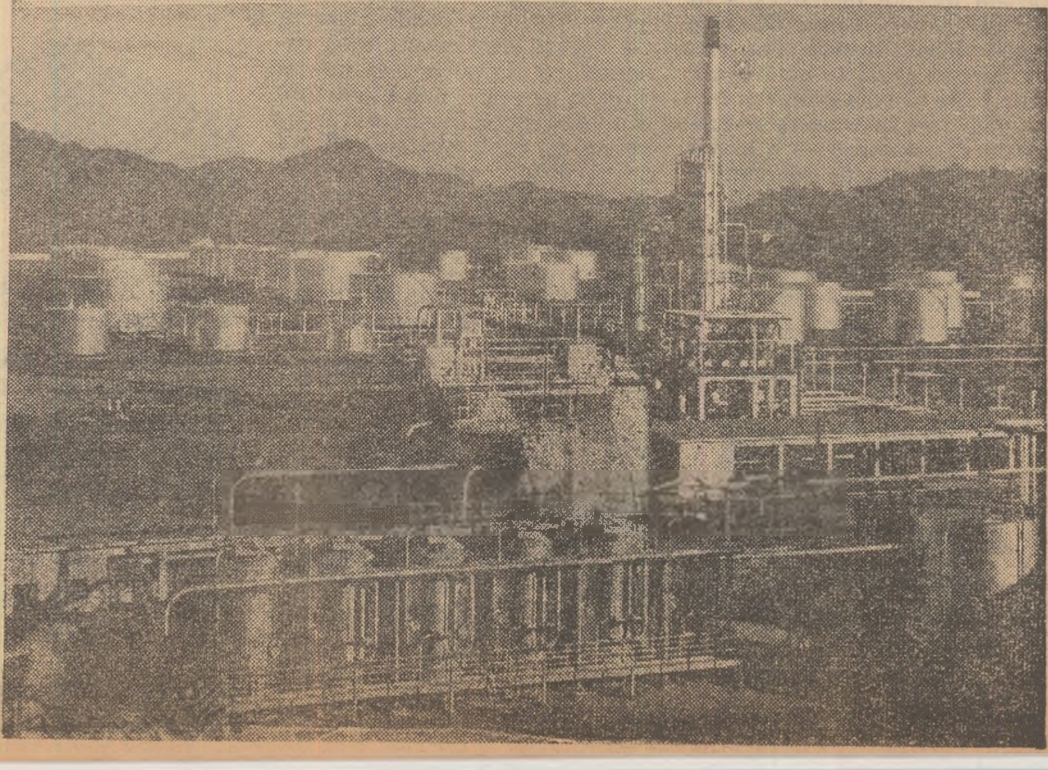
Lemnaru Cornel cl. a VI-a

ELENA TOFAN

La Gauhati au intrat în funcţiune primele instalaţii ale celei dintîi rafinării din sectorul de stat al Indiei. La 27 decembrie instalaţia de distilare primară a început să producă benzină, petrol lampant, motorină. Această rafinărie a fost proiectată de către Institutul de proiectări petroliere din Ploieşti. Utilajele instalaţiilor au fost fabricate şi livrate de R.P. Romînă. Specialiştii romîni şi indieni au ridicat rafinăria într-un timp record: 22 de luni.

Acest măreţ obiectiv industrial al Indiei este un rod al colaborării prieteneşti care caracterizează relaţiile dintre Republica Populară Romînă şi India.

Din viața pionierească

Trimestrul doi în detașamentul nostru

Odată ajunsă acasă, Elena scoase din servietă o mulțime de bilețele. Înainte de a le desface, le numără. 59! Erau propunerile pionierilor din detașament pentru programul de activități din prima lună a trimestrului II.

Haideți să răsfoim, împreună cu Tomi Elena, președinta detașamentului, cîteva bilețele.

„În detașamentul nostru sînt mulți pionieri talentați. Ce-ar fi să formăm o brigadă artistică a detașamentului nostru? Soveja Mihai și cu prietenii lui ne pot ajuta la texte".

„Eu propun să organizăm un concurs pentru „Cel mai frumos om de zăpadă" și un joc cu bulgări de zăpadă, de pildă „Apărarea cetății..."

„În fiecare săptămînă, fiecare dintre noi să aducă la școală cîte 10 kg cenușă. În fiecare sîmbătă, cel care a adus cea mai mare cantitate să fie declarat fruntaș în acțiunea de sprijinire a gospodăriei agricole colective. Fiecare vă dați seama ce bun îngrășămînt este cenușa pentru ogoare".

„Sînt de părere să formăm un colț viu al detașamentului nostru. Avem posibilitatea să aducem la școală păsări, pești, iepuri, diferite plante... Eu pot, de pildă, să aduc un pițigoi".

„Aș dori mult să organizăm o adunare cu tema „Să fii pionier pretutindeni". Iată cum văd eu această adunare. În detașamentul nostru, în afara pionierilor care pot fi un exemplu pentru toți, mai sînt unii care se poartă necuviincios cu părinții, care-i bat pe cei mici, care se poartă urît pe stradă sau la școală. Mai sînt unii leneși sau dezordonați. Ei bine, la adunare să discutăm despre faptul că un adevărat pionier trebuie să facă cinste cravatei roșii în orice împrejurare".

„M-am gîndit la o duminică distractivă la care să-i invităm pe pionierii din clasele a V-a de la școala din Prejmer. Dimineața,să organizăm întreceri sportive la handbal, fotbal, volei și atletism. La prînz, să-i invităm la noi la masă, iar după-amiază, împreună cu tovarășul Ion Circeag, președintele gospodăriei noastre agricole colective, să le arătăm gospodăria noastră. Mai tîrziu, la căminul cultural, să continuăm întrecerile însă de data aceasta la cîntece, dansuri și poezii. M-am gîndit să încheiem această duminica distractivă cu o reuniune pioniereasca".

„Trebuie neapărat să formăm în detașamentul nostru echipe de handbal, volei, și atletism. Avem o sală excelentă de gimnastică deci antrenamentele să le începem chiar de pe acum".

Acestea au fost doar cîteva din propunerile făcute de pionieri. Desigur, nu toate vor putea fi realizate într-o singură lună, dar nu-i nimic; trimestrul are trei luni și nu vedem de ce pionierii din detașamentul claselor a V-a de la Școala de 7 ani din comuna Hărman, regiunea Brașov, n-ar putea ține seama de propunerile făcute acum în programele de activități ale lunilor viitoare.

ROMEO DAN

DE CE SÎNT VESELĂ

Sînt veselă și vreau să vă înveselesc și pe voi. Poate că veți spune: „Mare lucru! Tocmai de aceea ești gazetă de perete cu rubrică de satiră și umor: ca să creezi bună dispoziție!". Ei bine, nu-i așa. Dați-mi voie să vă atrag atenția că o gazetă de perete poate să fie cîteodată neinteresantă. Depinde de colectivul de redacție... Nu vreau să vorbesc despre alții, dar să știți că la noi e o plăcere. Să vedeți cu ce articole pline de tîlc mă împodobesc copiii, cum se mai întrec pentru a găsi cele mai potrivite culori și caractere de literă pentru titluri... Cînd apar, toată școala se strînge lîngă mine. Sînt, mi s-a spus, o gazetă de perete eficace! Vă rog să-mi scuzați lipsa de modestie, dar acesta e visul meu: să nu treacă nimeni indiferent pe lîngă mine, ci să mă citească cu atenție și să tragă învățăminte.

Într-o zi, Șorodoc Vasile tocmai intrase în școală. Dă să treacă pe lîngă mine, bine dispus ca de-obicei, cînd își vede chipul pictat la loc vizibil, cu o explicație în versuri! A stat Șorodoc, s-a uitat lung, a citit și s-a întristat. Cred și eu, era criticat că nu-și poartă cravata roșie. Acum, Șorodoc nu mai vine niciodată la școală fără cravată. Altădată, am avut ocazia să mă ocup de Boldeanu Ștefania. M-au ajutat chiar colegii ei din clasa a VII-a. Că Ștefania se piaptănă într-un chip cam neobișnuit, că se îmbracă extravagant... Și iată că Ștefania se poartă azi ca orice fetiță de vîrsta ei.

E bine să fii eficace! Le urez acest lucru tuturor surorilor mele!

Gazeta de perete a unității de la Școala pedagogică din Suceava.

Pt. conf.
SANDU ALEXANDRU

Sărbătoare a cîntecului și a dansului

Aplauzele nu mai conteneau. Entuziasmați, chiar și cei de pe scenă o aplaudau pe fetița care-i privea cu ochi mirați pe spectatori. Era surprinsă de succes dar și tare bucuroasă. Bucuroasă, mai ales pentru că nu înșelase așteptările pionierilor. Doar ei o învățaseră atîtea cîntece frumoase, o încurajaseră și, așa cum îi promiseseră, o aduseseră la faza intercomunală a tradiționalului concurs cultural artistic al pionierilor și școlarilor. Bineînțeles, că silitoarea școlăriță Roșu Florica din clasa a II-a de la Școala de 7 ani din Bărăști de Cepturi la început nici nu și-a închipuit că va putea cînta pe scenă. Îi era teamă, dar cum ea dorește mult să poarte cravata roșie și cum pionierii i-au spus că pentru aceasta trebuie să fie și curajoasă — a cîntat. Și, tare fericită de succesul avut, devine spectatoare, îi ascultă pe pionierii care recită poezii despre patrie și partid, se entuziasmează de minunatele cîntece pionierești, rîde cu poftă la glumele brigăzilor de agitație. N-ai timp nici să întorci capul, pentru că tot alte formații artistice pionierești se înfățișează pe scenă. Sînt doar pionieri din patru comune ale raionului Vedea, regiunea Argeș. Și care mai de care s-au pregătit cu programe artistice bune. Cei din Bărăști de Cepturi au încîntat spectatorii cu corul și brigada lor de agitație, cei din Vlaici, cu echipa de dansuri, cei din Mircești, cu talentații lor recitatori, iar pionierii din Bărăști de Vede, cu neîntrecuții soliști de muzică populară românească.

Concursul acesta a fost o adevărată sărbătoare atît pentru oaspeți, cît și pentru cei din comuna gazdă — Bărăști de Cepturi. Sala căminului cultural a fost în duminica aceea neîncăpătoare. Cu toții, colectiviștii din comună au venit să-i aplaude pe micii artiști, au venit la sărbătoarea cîntecului, dansului și poeziei. Și-au fost răsplătiți cu frumoase programe. Aceasta, pentru că pionierii s-au pregătit cu însuflețire pentru tradiționalul lor concurs cultural artistic.

AL. MIHU

E ger, ninge, temperatura e sub zero grade! Cu toate acestea, în cercul micilor naturaliști de la Casa pionierilor din Ploiești plantele se dezvoltă normal. Parcă ar fi vară. Și aceasta pentru că aici au toate condițiile, pentru că pionierii le îngrijesc cu pricepere.

LITERA OPRITĂ

JOC

Numărul elevilor care joacă nu trebuie să fie mai mare de zece. Unul din ei, care stă în mijloc, pune întrebări celorlalți jucători. De pildă: „Unde ai fost azi dimineață?", „Ce ai în mînă?", „Ce zi este astăzi?" etc. Elevul căruia i se pune întrebarea trebuie să răspundă repede, ocolind însă în răspunsul său „litera oprită".

De pildă, litera oprită este „o". „Unde ai fost azi dimineață?", întreabă jucătorul din mijloc. Nu se poate răspunde „La școală", ci trebuie să se aleagă un răspuns în care nu se află litera „o". De pildă: „In clasă".

Acela care nu răspunde de îndată sau întrebuințează litera oprită, iese din joc. Cîștigătorul va fi acela care rămîne ultimul în joc. Se pot anunța și două litere oprite: o vocală și o consoană. Este limpede că în acest caz jucătorilor li se cere o agerime mai mare. Răspunsurile lor vor fi mai greu de dat, dar jocul va deveni mai viol.

Viitorul începe azi

NU LĂSA PE MÎINE...

„De ce azi, cînd şi mîine e o zi, şi poimîine şi, mă rog, oricînd? De ce să mă omor învăţînd de azi pentru teza care o voi da tocmai la sfîrşitul trimestrului? Acasă am porumbei, care mai de care e mai frumuşel, mai drăguţ.

Să învăţ de azi? De ce? Las' că-nvăţ de mîine".

Şi, totdeauna, Marc Mircea, pionier în clasa a VII-a la Şcoala de 7 ani comuna Băiţa, raionul Beiuş, lăsa pe... mîine. Întotdeauna pe mîine. Dar niciodată, azi. „Azi" nu exista pentru Mircea, decît... dimineaţa la şcoală cînd, fără să-şi întrebe colegii, le lua pur şi simplu caietele şi, fără pic de ruşine, copia temele.

În aceste singure momente, „azi" devenea pentru Mircea o realitate îngrijoratoare.

Uneori, la oral, Mircea se „descurca". A, nu, n-a rămas corigent pe primul trimestru, pentru că poate învăţa. Dar are medii numai de 5, 6 şi uneori 7. Şi Mircea vrea să se facă lăcătuş mecanic ca vărul său. Adică să meargă la Şcoala profesională din Oradea. În aceeaşi zi, am cunoscut-o pe Peciu Viorica, colegă cu Mircea, preşedinta unităţii. Şi Viorica are un vis, să devină chimistă. Dar ea se pregăteşte încă de azi pentru viitor.

Are un program zilnic pe care şi-l respectă cu stricteţe şi are, din această cauză, numai medii foarte bune. „Dacă o zi nu învăţ, rămîn în urmă cu învăţătura. Şi nu pot trece mai departe" — îmi povestea Viorica. Cîte goluri are Mircea în cunoştinţele lui! Şi le mai poate umple? Da, sigur că da. Dar învăţînd acum, la începutul trimestrului, mult, bine, temeinic. Aşa cum trebuie să facă fiecare copil care doreşte să devină un muncitor harnic, priceput, de nădejde.

E. SKIBINSKI

Pe cuvîntul meu!

Am văzut, dragi copii, de multe ori, oameni care au trecut de mult de vîrsta pionierilor, eroi ai muncii socialiste, profesori, muncitori fruntaşi, luînd cuvîntul în gazeta voastră. Ei vorbeau despre cum e bine să vă purtaţi şi cum nu e bine să vă purtaţi. De data aceasta, vreau să cer permisiunea să vă spun şi eu cîteva cuvinte. N-aş fi făcut-o poate, dacă, deunăzi, o ceată de voinici nu mi-ar fi sugerat ideea. Eram pe stradă şi mă îndreptam spre teatru. Înaintea mea, un grup de copii discutau cu însufleţire. Unul dintre ei, mai măricel, vorbea mai mult decît toţi. Vorbeau de-ale lor, de joacă. Dar un lucru mi-a atras luarea aminte: băiatul cel guraliv a folosit pe parcursul a trei propoziţii nişte cuvinte foarte importante.

Pe cuvîntul meu, că soarele din filmul ăsta avea culoarea portocalei". Sau: „**Pe cuvîntul meu** că tovarăşul profesor mi-a spus la sfîrşitul orei chiar aşa: „Georgescule, ia tu mingea de volei acasă la tine şi antrenează-te". Şi în sfîrşit: „**Pe cuvîntul meu,** dacă nu mă duc mîine la Radu şi poc-poc două palme. Ce, adică, mi-e frică de el?"

Grozav mare, Georgescu ăsta. Eu nu spun că el n-ar avea de loc dreptate: soarele se poate să fi fost portocaliu. Se întîmplă. Poate că, într-adevăr, tovarăşul profesor i-a dat mingea acasă să se antreneze (deşi nu prea cred că i-o fi dat-o numai lui să se antreneze). Sînt convins că dacă Radu e mai mic ca el, gata, poc-poc, două palme. Dar pentru toate aceste lucruri să-ţi tot dai cuvîntul de onoare, asta-i altceva. Asta înseamnă or că Georgescu nu cunoaşte importanţa cuvîntului dat, or că, pentru el, lucrul acesta, darea cuvîntului, nu reprezintă nimic. Şi aceasta este foarte grav. În munca mea de actor, pe care-o fac de peste 40 de ani, am interpretat nu de puţine ori, oameni minunaţi, cinstiţi, curajoşi, perseverenţi. În cuvîntul lor se puteau bizui cei din jur. Cu preţul vieţii se străduiau să şi-l respecte. Am avut fericirea să trăiesc anii cînd în patria noastră oameni harnici îşi dau cuvîntul lor partidului, să facă ţara noastră mai frumoasă, viaţa noastră senină.

Şi cuvîntul lor devine faptă. În fiecare zi, în fiecare colţ al ţării, asemenea oameni minunaţi, raportează că şi-au ţinut angajamentul, că şi-au respectat cuvîntul. Gagarin şi Titov şi-au respectat şi ei cuvîntul, realizînd cu succes zborurile lor istorice şi transmiţînd din nava cosmică impresii şi constatări din Cosmos. Respectarea cuvîntului dat desemnează un om ferm, hotărît, curajos. Cuvîntul nu trebuie să ţi-l dai şi cînd e cazul şi cînd nu e cazul. Înainte de-a ţi-l da gîndeşte-te bine: pot eu, depinde de mine să fac acest lucru? Merită să-mi dau cuvîntul pentru acest lucru? Iar dacă ţi l-ai dat, să nu uiţi nici o clipă, că te-ai angajat, că cineva aşteaptă îndeplinirea cuvîntului dat. E bine să-ţi dai cuvîntul atunci cînd ştii că e vorba de îndeplinirea unui lucru folositor colectivităţii, poporului, şi trebuie să faci orice pentru a-l respecta.

Luînd hotărîrea de a mă dedica artei actoriceşti, pe care începusem s-o îndrăgesc de cînd eram copil de şcoală şi activam într-o echipă de amatori, mi-am dat cuvîntul faţă de mine însumi să muncesc cu abnegaţie pentru a-mi valorifica capacităţile mele în mod cinstit. Apoi, mai tîrziu, ca rector al Institutului de Artă Teatrală şi Cinematografică „Ion Luca Caragiale", tot faţă de mine m-am angajat ca împreună cu ceilalţi profesori, să educăm pe viitorii artişti-cetăţeni. Şi aceasta-i o muncă de fiecare zi, pe care noi n-o uităm niciodată şi pe care cu fiecare zi ne străduim s-o îndeplinim.

Pentru că aşa cere etica noastră comunistă. Pentru că aşa trebuie să fie omul epocii noastre.

COSTACHE ANTONIU
Artist al poporului

În orele libere, cartea este un bun tovarăş. Astfel, la Biblioteca centrală de stat, zilnic vin numeroşi pionieri şi şcolari cărora li se pun la dispoziţie cele mai frumoase şi interesante cărţi, ziare şi reviste.

ÎN EXCURSIE

Drumeţii, drumeţii... Cîte locuri interesante nu vizitezi cu acest prilej, cîte învăţăminte preţioase nu aduni.

Pe şosea aleargă două camioane. Sînt pionierii din Slobozia Mîndra, raionul Turnu Măgurele. Dornici de a cunoaşte reşedinţa raională, au sosit aici încă dis-de-dimineaţă. Fabrica de mobilă „Oltul", Casa pionierilor, noul local de şcoală medie încă în construcţie, Orăşelul copiilor, sînt doar cîteva din locurile vizitate.

1.100 pionieri şi şcolari din raionul Curtea de Argeş au organizat în vacanţa de iarnă o excursie. „Să cunoaştem cît mai mult despre lupta oamenilor muncii sub conducerea partidului pentru o viaţă mai bună, pentru viaţa noastră fericită de astăzi" aceasta a fost hotărîrea copiilor. Ei au vizitat între altele Muzeul de istorie a partidului din Bucureşti, diferite case memoriale, Muzeul „Doftana".

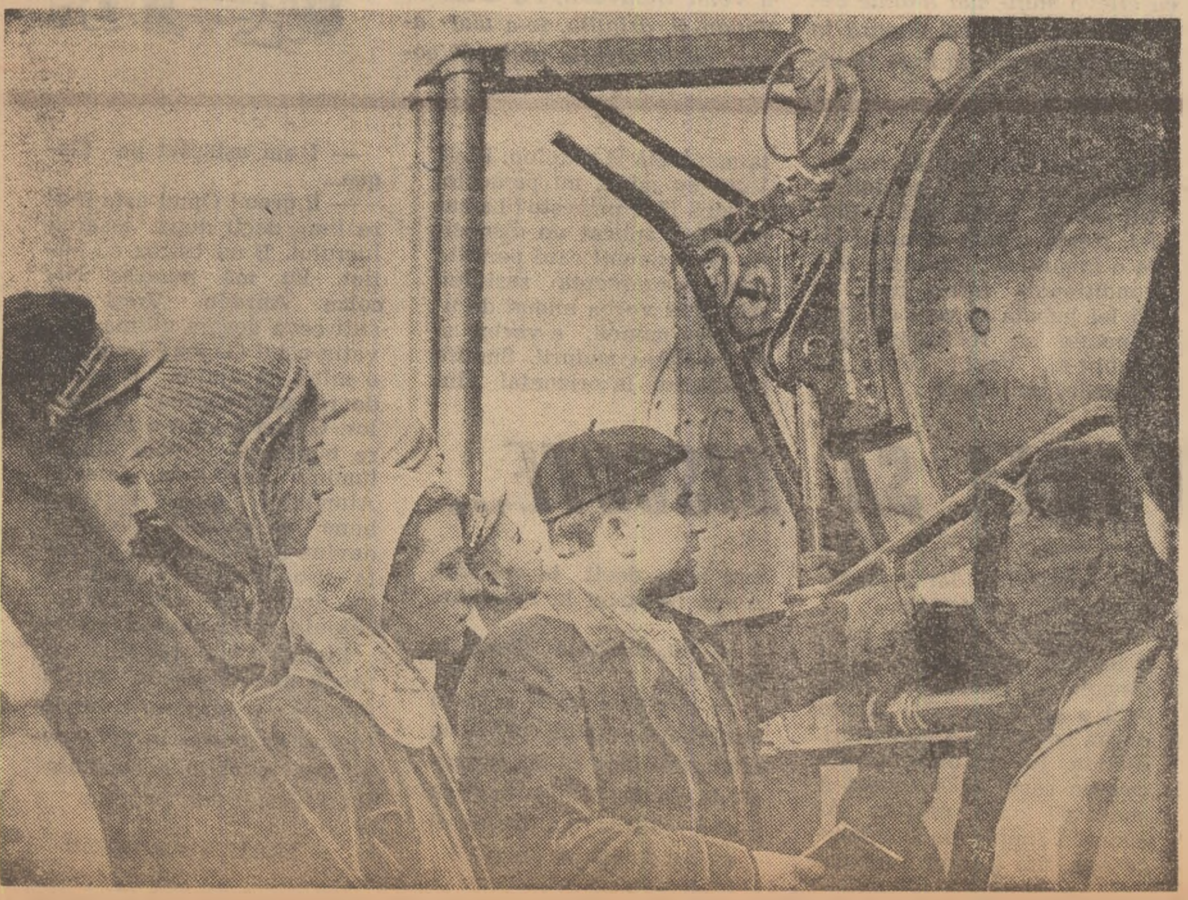
★

Tot la Bucureşti au venit în excursie şi şcolarii din comuna Găneasa, raionul Slatina. Strălucirea Bucureştiului anului 1962 i-a impresionat de cum au ieşit din gară. „Blocurile noi de pe Calea Griviţei sînt tot ce poate fi mai frumos" îşi amintesc ei. Dar la fel le-au plăcut şi cele de pe Magistrala Nord-Sud, şi cele din Bucureştii Noi, cele din piaţa Palatului R.P.R.

★

Intotdeauna i-a interesat pe pionierii din Străjnicu, regiunea Ploieşti munca părinţilor lor. În vacanţa de iarnă, au mers cu toţii la Rafinăria nr. 6 şi au văzut maşinile noi prin care se automatizează procesele de producţie, i-au văzut la lucru pe părinţii şi fraţii lor mai mari.

Cunoaşterea realizărilor puterii populare, a activităţii şi succeselor harnicilor noştri muncitori e o importantă sarcină pionierească. Vă prezentăm în fotografia noastră, un grup de pionieri din Ploieşti vizitînd Uzinele „1 Mai" din localitate.

FRUMOASĂ EȘTI, PATRIA MEA!

Scrisoare deschisă

Ce fericit ești cînd primești o notă bună la școală! E vorba, în fond de rezultatul muncii tale, de însușirea temeinică a cunoștințelor predate în clasă. Ești fericit că în catalog a mai înflorit un nouă sau un zece, dar nici nu te gîndești, poate, că de nota ta bună se bucură în aceeași măsură și profesorul, cel care ți-a pus-o. Da, fiindcă străduința lui de a-ți transmite cunoștințe bogate, ca tu să devii un om luminat, bun constructor al socialismului, n-a fost zadarnică.

De ce am amintit lucrurile de mai sus?

Eu sînt maistru laminorist. Lucrez de peste douăzeci de ani în această meserie. De felul cum se făcea ucenicia în trecut, cînd la cîrma țării erau moșierii și capitaliștii, ați aflat de la părinții voștri sau din cărți. Acum nu vreau să vă întristez, nu vreau să-mi amintesc de acele vremuri întunecate. Dimpotrivă, aș vrea să vorbesc despre lucruri frumoase, de bucuria zilelor de azi. Să-mi exprim prin aceste rînduri una din mulțumirile mele.

Meseria de laminorist e foarte frumoasă — n-aș schimba-o niciodată cu alta. Această meserie au îmbrățișat-o mulți tineri, elevi ai școlii profesionale. Lor, partidul, statul nostru democrat popular le-a creat condiții minunate, de la cărțile de școală pînă la hrana consistentă și îmbrăcămintea călduroasă — totul gratuit. Pe unii dintre ei, care fac practică în secția noastră, îi învăț eu meseria de laminorist. Cu toții se străduiesc să învețe mînuirea complicatelor agregate care transformă bucățile de metal incandescent, în țevi pentru construcții și pentru industria noastră petroliferă.

Să ți se încredințeze mînuirea unor astfel de agregate puternice, e lucru mare! Aceasta înseamnă că te poți numi laminorist, că muncești cu pasiune!

Sînt mulți elevii — e vorba de cei care fac practică în secția noastră — care fac cinste meseriei îndrăgite. Dintre ei, vreau să amintesc cîțiva utemiști — Crivăț Dan, Dinu Marin, Flueraș Andronel și Ciobotaru Ion. Folosesc acest prilej pentru a-i felicita din inimă: anul care a început să vă aducă noi bucurii în activitatea școlară și la practică, să deveniți laminoriști de nădejde!

TOMA MOLDOVEANU
maistru laminorist
Uzinele „Republica", București

Bine pregătite, cabanele și casele de odihnă își primesc oaspeții. Numai în primele zile ale noului an, în stațiunile climaterice de la Sinaia și Bușteni au sosit pentru a-și petrece concediul de odihnă peste 2.000 de oameni ai muncii — mineri din Valea Jiului, siderurgiști de la Hunedoara și Reșița, mecanizatori din gospodării agricole de stat și gospodării colective etc.

Noi săli de clasă

VIDELE. In cuprinsul raionului Videle se fac intense pregătiri pentru generalizarea învățămîntului obligatoriu de 8 ani. Lucrările de construcții de școli, care se execută din contribuția voluntară și fonduri acordate de stat, în bună parte s-au terminat. Nu de mult, au fost date în folosință încă 4 săli de clasă, laboratoare și alte dependințe la școlile elementare din comunele Brătășani și Uiești. In curs de terminare sînt și lucrările de construcție a noului local de școală din comuna Clejani, precum și lucrările de construcție a noii săli de laborator la școala din comuna Babele.

Tovarășul milițian

Era pe înserat. Printre nămeții îngrămădiți în Piața Dorobanți o femeie în vîrstă stătea descumpănită.

Cîte un trecător răzleț se oprea încercînd să-i afle necazul și s-o ajute.

— Ce să mă fac, maică. Încotro s-o apuc, se văicărea bătrîna.

Și-a făcut apariția un milițian. Cu atenție, cu răbdare, a ascultat-o, înțelegîndu-i păsul. Ce se întîmplase?

Sevastița Ghițan, din comuna Bolboși, raionul Strehaia, venise, împreună cu fratele ei, pentru prima oară în București la o rudă din cartierul Floreasca. Bătrîna, prinsă de aglomerația din tramvaiul 5, a coborît cu cîteva stații mai înainte decît trebuia. Rămasă singură în stradă, a început să fugă în urma tramvaiului ce se îndepărta. La cealaltă stație, fratele, nemaivăzîndu-și sora, a coborît și el din tramvai. Singurul lor însoțitor, care știa adresa rudei, un copil, rămăsese însă în vagon. Cînd acesta s-a trezit singur, a coborît și el. Și astfel, înșirați pe o distanță de cîteva stații, trei oameni se căutau unul pe altul în furnicarul Bucureștiului.

Dacă timpul ar fi fost mai bun, lucrurile s-ar fi rezolvat simplu. Dar era viscol.

Atunci a intervenit milițianul. A luat-o de braț pe bătrînă, și împreună au mers cîteva stații, găsindu-l pe fratele ei. După alte căutări l-au găsit și pe copil. Milițianul a stat pînă a venit tramvaiul, i-a urcat în vagon și, grijuliu, le-a mai atras odată atenția unde să coboare și cum să dea de adresa căutată.

La care bătrîna i-a răspuns:

— Să ai parte numai de bine, maică! Să trăiești, că tare mult bine mi-ai făcut...

IOAN VLANGA

P.S. Am aflat ulterior că pe milițian îl chema Petre Visovan de la secția 1 Miliție.

UN OM NU VREA SĂ DISCUTE...

Cînd te uiți des la ceas, parcă trece timpul mai repede. Eu cînd m-am uitat la ceas, m-am speriat. Trecuse o oră și nu reușisem încă să discut cu mecanicul Gheorghe Gagea. Acesta, cînd era într-un colț al atelierului, cînd în alt colț. Cînd arăta ceva la o mașină unui tînăr, cînd verifica o piesă de la alt tînăr.

— Mata mai așteaptă puțin!

Asta îmi spunea mie. Mi-a spus-o într-o oră de 14 ori. Adică aproape din cinci în cinci minute. Cînd se uita spre mine, îmi ziceam singur „mai așteaptă puțin". Și singur îmi răspundeam. „Aștept, cum să n-aștept, vrei să plec fără reportaj de-aici, de la I.R.A.-4 Iași?"

În sfîrșit, îl văd pe Gheorghe Gagea că vine zîmbind spre mine. Scot repede creionul, carnetul. Dar el îmi spune:

— Nu tovarășe! Pune creionul în buzunar. Pune și carnetul! Nu discut!

— Bine dar...

— Știu, știu tot. De ce veniți numai la mine?

— Sînteți la a treia inovație și...

— ...Și nu mai sînt și alți muncitori fruntași în întreprindere? Pe Fieraru îl cunoști? Ion Fieraru, șeful echipei de strungari, muncitor bun. El, împreună cu Mihai Tudora, alt comunist din secție, au cîștigat un set grozav.

— Set?

— Nu te gîndi la ping-pong, frate! E vorba de un set de bride. O inovație pentru filetarea bridelor arcspate, fără a mai fi dezdoite. Un set de bride costă 136 lei. Acum scoate carnetul și fă o înmulțire: 120 bride recondiționate într-o lună, a 35 lei bucata și vezi cîtă economie se realizează. Ai socotit?... Vezi? Acum e limpede, nu-i așa?

— Limpede... dar dumneata cu echipa dumitale...

— Iar începi? Uite, dacă o iei prin sala asta și treci dincolo, în hala mare, o să vezi o nouă inovație făcută de un colectiv de muncitori. Înainte, 16—18 oameni ridicau un șasiu ca să poată fi sudat pe toate părțile. Acum, un singur om îl întoarce așa cum întorci dumneata manivela la patefon. Rîzi? Vino cu mine, nu pe-acolo, pe-aici. Hai, privește! La suporți s-a aplicat un dispozitiv pe rulmenți care permite ușor întoarcerea șasiului. Aici nu-i vorba numai de ușurarea muncii, e vorba și de calitatea sudurii. Sudura și nituitul la orizontal sînt mai bune decît la vertical. Acum ne luăm la revedere, nu?

— Nu, inovația dumitale despre...

— Știi care va fi a patra inovație — zîmbi el — un dispozitiv care să mă ferească de gazetari! Îți promit că o să-l realizez! La revedere!

— Așteptați pe cineva?

— L-am așteptat pe Gagea...

— E greu! Omul ăsta n-are timp decît după lăsarea lucrului. E un titirez cu suflet. Eu mă numesc Nicolae Aprodu. Vreți să știți ceva despre ultima inovație a lui Gagea? I-am dat o mînă de ajutor. E vorba de recondiționarea volanelor. Gagea a avut o idee tare bună: să turnăm din aluminiu porțiunea defectă. Aluminiul face legătură bună cu ebonita. Volanul devine foarte durabil și costă cu o dată și ceva mai puțin decît unul nou. Vă închipuiți ce economie facem!

Eram salvat. Nicolae Aprodu m-a invitat la secția fierărie — turnătorie, unde tocmai se punea în aplicare a treia inovație a comunistului Gheorghe Gagea...

TRAIAN CRAESCU

Instantaneu de la... „Casa laborator"

Inserarea a cuprins în mrejele ei satul. Becurile mari s-au aprins luminînd ulițele curate. Ion Miiu și-a pus caietul în buzunarul scurtei și, cu pași grăbiți a pornit pe ulița principală. După puțin timp, s-a oprit în fața unei porți.

— Hei, Petrea, nu mergi?

— Indată, se auzi din curte un glas.

...În fiecare săptămînă, joi seara, colectivistul Ion Miiu trece pe la prietenul său, Petrea Plopeanu. Impreună se îndreaptă spre o încăpere puțin obișnuită, de la sediul gospodăriei colective, pe a cărei ușă se poate citi: „Casa laborator". Pătrund înăuntru. Pe pereți se pot vedea tot felul de tablouri cuprinzînd diferite soiuri de cereale, legume și alte plante. Pe rafturi îți încîntă privirea fel de fel de mulaje expuse cu multă grijă. Iar dincolo, în colțul din stînga al încăperii se găsesc aparatele: un microscop, un aparat pentru determinarea umidității solului și altele.

In sală se face liniște.

— Tovarăși cursanți, astăzi vom face lecția: „Soiurile de porumb și cultura lor pe pămînturile specifice Bărăganului". Și inginerul agronom Nicolae Munteanu începe să vorbească. În acest timp tabla, la fel ca și caietele celor peste 50 de cursanți se umple de notițe și desene. La sfîrșitul fiecărei lecții întrebările curg lanț:

— „Care sînt condițiile cele mai bune pentru executarea prașilelor?"

— „Ce densitate de plante se seamănă la hectare?". Și încă multe altele. Pînă la urmă, nici o problemă nu rămîne nelămurită. De fapt, e și firesc să fie așa. Recoltele viitoare, colectiviștii din comuna Plopu, regiunea Galați le pregătesc încă de pe acum. O contribuție o va aduce și cursurile agrozootehnice.

R. ADRIAN

Gospodăria agricolă colectivă asigură colectiviștilor o viață fericită. În fotografie, aspect interior din noua locuință a colectivistului Constantin Nițu din comuna Cuza Vodă, regiunea București.

Algeria nu va fi înfrîntă

Colonialiștii francezi intensifică pe zi ce trece teroarea asupra populației din Algeria. Sînt cunoscute atrocitățile comise de O.A.S. — organizație fascistă, căreia îi cad victime sute de algerieni — printre care și mulți copii.

Nici teroarea, nici gloanțele însă nu vor putea înfrînge voința de libertate a poporului algerian!

Fotografia înfățișează cîteva sanitare din rîndurile Armatei naționale de eliberare a Algeriei, acordînd sprijin medical unor copii de țărani algerieni.

Orchestra pionierilor

În regiunea Vidin din nord-vestul Bulgariei cîntecele populare sînt foarte îndrăgite. Cîntul viorii, sunetele dulci ale mandolinei, ritmul tobei, pun în mișcare și băbuțe și moșnegi.

Într-una din zile, zece copii din satul Sinagovți, regiunea Vidin s-au adunat și au hotărît să alcătuiască o orchestră pionierească să învețe cîntece populare. După exemplul celor mari, unii au început să învețe să cînte la vioară, alții la mandolină, iar Iașo să bată la tobă.

La început le-a fost greu, degetele lunecau neîndemînatice pe strune. Dar, dorința de a avea o orchestră cu care să cînte frumoase cîntece populare i-a făcut să învețe mai departe cu sîrguință.

Au trecut cîteva luni de muncă stăruitoare. Și, succesele n-au întîrziat să se arate. Astfel, la Concursul cultural artistic al pionierilor și școlarilor de la Vidin, mica lor orchestră a cules multe aplauze, multe succese.

Cu orchestra pionierilor se mîndresc și sătenii. De aceea, fără orchestra celor mici nu exista nici o sărbătoare, nu se ține nici o serbare.

Minerii francezi în luptă

Ca în toate țările capitaliste, șomajul e în floare și în Franța. Muncitorii luptă cu eroism pentru pîine, pentru drepturi împotriva samavolniciilor patronilor.

Încă de la 19 decembrie 1961, un număr de 2.000 mineri au ocupat mina din Aveyron, situată în bazinul carbonifer Decazeville, în semn de protest împotriva guvernului francez de a abandona exploatarea acestui bazin carbonifer și a-i lăsa pradă șomajului.

În sprijinul luptei minerilor, care s-au baricadat în mină, s-au organizat numeroase acțiuni de solidaritate, la care au participat zeci de mii de persoane, femei, copii, lucrători din întreprinderile bazinului carbonifer.

Fotografia înfățișează pe unul dintre mineri venit la suprafață pentru a primi hrana necesară din partea familiilor de mineri.

EU ÎNSUMI AM VĂZUT ACESTEA...

Am fost împreună cu părinții în America. Pe mine m-a impresionat faptul că în această țară bogată, negrii sînt umiliți și batjocoriți. Mi-am dat seama din toate cîte le-am văzut acolo.

O dată m-am dus cu mama în marele oraș Chicago. După ce-am ieșit din vagon, am văzut pe peron pompe de apă, de care se apropiau oamenii ca să bea apă. Cum îmi era sete, m-am apropiat și eu de pompă cînd, deodată, veni în fugă spre mine un american și-mi strigă mînios:

— Asta-i apă pentru negri!... Bea de alături, acolo-i pentru albi!

Fără să pricep ceva, mă uitam la șuvițele cristaline de apă și mă gîndeam: „De ce oare în America și apa trebuie să fie diferită?"

De la gară ne-am îndreptat spre oraș. În troleibuz era loc suficient. Dar o femeie neagră istovită, cu un copil în brațe, nu se încumeta să ia loc. M-am uitat în jur: cine stă oare pe locurile rezervate copiilor? De ce tinerii care le-au ocupat nu cedează locul femeii cu copil?

La stația următoare a coborît un om. Mama s-a apropiat de femeia neagră și i-a arătat locurile eliberate. Dar ea se uită la mama cu ochi mirați.

Cînd am coborît din troleibuz, am întrebat de ce femeia aceea n-a luat loc. Mama mi-a explicat atunci că în S.U.A. este strict interzis oamenilor negri să stea alături de albi.

O dată am intrat într-un atelier de cizmărie. Un negru ne-a rugat să mai așteptăm puțin, deoarece în acest timp el avea de curățat pantofii murdari ai unui tînăr american. După ce i-au fost curățați pantofii, americanul dădu un bobîrnac puternic în capul negrului și-i azvîrli în față cinci cenți. M-am cutremurat de furie, negrul însă a fost nevoit să tacă și să-i mai și mulțumească acestui huligan. Și asta se cheamă civilizație americană! Micul hotel în care am locuit în timpul concediului, se află așezat lîngă un rîu. Am băgat de seamă că pe mal zăcea, de dimineață și pînă seara, o bicicletă de care era legat un cărucior mare, făcut dintr-o ladă de lemn. În cărucior era culcat un băiat, iar lîngă el ședea, sub umbrelă, un american slab. Am aflat că acesta era șomer. Îi murise soția, iar el rămăsese cu fiul de cinci ani, bolnav de tuberculoză osoasă. Am întrebat-o pe mama: De ce nu-l trimite pe băiatul bolnav la sanatoriu? Mama mi-a răspuns însă că în America, pentru oamenii săraci nu sînt sanatorii. Copiii oamenilor nevoiași duc, ca și părinții lor, a viață de mizerie, trăiesc în cocioabe. Aceasta în timp ce stăpînii se lăfăiesc în palate.

IURA MAKEEV

(Din „Pionierskaia Pravda")

Nu de mult, la combinatul de industrializare a lemnului de la Blaj a intrat în funcțiune fabrica de plăci fibrolemnoase. Această fabrică este prima de acest gen din țara noastră. În fotografie, un aspect exterior al noii fabrici de plăci fibrolemnoase.

Noutăți științifice și tehnice

La hidrocentrala de la Bratsk — care va fi cea mai mare hidrocentrală din lume — a intrat în funcțiune cel de-al 4-lea agregat. In felul acesta capacitatea instalată a hidrocentralei depășește capacitatea hidrocentralelor Gorki, Kohorka și Timbeansk luate laolaltă.

●

Aflat la o distanță de peste 300 km de Marea Baltică, orașul Vilnius va deveni, nu peste mult timp, port maritim. Ideia unirii Mării Baltice cu Marea Neagră prin Nipru și Neman a fost aprobată la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.

●

Savanții sovietici au repurtat asupra poliomielitei o victorie totală și definitivă. Vaccinul antipoliomielitic sovietic este de 100 de ori mai eficace decît cel american. Datorită rezultatelor obținute de savanții sovietici în Uniunea Sovietică, spre deosebire de S.U.A. sau Anglia, de exemplu, poliomielita a încetat să mai constituie un pericol de masă.

●

Floricultorii scoțieni au început să folosească un nou procedeu de păstrare și transportare a trandafirilor. El constă în înghețarea „fulgerătoare" și ambalarea în vid a florilor. Bobocii unor trandafiri de grădină de prima calitate s-au păstrat în felul acesta în decurs de aproape un an. Scoși din depozitul cu temperatura joasă, în răstimp de trei zile bobocii au înflorit în mod normal.

●

La concursul internațional de elicoptere care a avut loc în India, elicopterul sovietic „M. I.-4" a fost recunoscut ca fiind cel mai bun din lume.

25.000 km în zbor spre

Într-o zi frumoasă, de iarnă, două avioane turbopropulsate sovietice „IL.-18" și A.N.-10" se pregăteau să decoleze. Un peisaj obișnuit, vor spune, desigur, unii dintre voi. Din Moscova doar decolează zilnic sute de avioane ! E adevărat și totuși, plecarea acestor două avioane avea ceva cu totul neobișnuit. Itinerariul expediții aeriene, pe o distanță de 25.000 km, trecînd pe deasupra orașelor Delhi (India), Djakarta (Indonezia), Darwin, Sydney (Australia), Christchurch (Noua Zeelandă) avea ca țintă finala... Observatorul sovietic „Mirnîi" de la Polul sud. Principalul scop al zborului intercontinental era studierea posibilităților de stabilire a comunicațiilor aeriene regulate cu Antarctida.

Două zile mai tîrziu, la 17 decembrie, cele două avioane, purtînd ca emblemă un pinguin au aterizat la Delhi. Aici, echipajele au primit din partea Observatorului subpolar Mirnîi o radiogramă prin care se anunța că cercetătorii sovietici ai Antarcticei se pregătesc în vederea primirii celor două avioane. Ținta călătoriei se apropie tot mai mult. Iată că au rămas în urmă Indonezia, oceanul Indian, Australia...

La 27 decembrie cel de-al doilea avion, „I.L.-18", a aterizat cu bine pe aeroportul de gheață din apropierea observatorului „Mirnîi".

Străbătînd cei 25.300 km (avionul „A.N.-10" în 48 ore 07 minute iar „I.L.-18" în 44 ore și 36 minute) aviatorii sovietici au deschis astfel o nouă cale aeriană Moscova—Mirnîi care trece peste 4 continente — Europa, Asia, Australia și Antarctica și deasupra a două oceane — Indian și Pacific.

Piloții sovietici au obținut un nou succes prin efectuarea acestui zbor, ca și al celui efectuat zilele trecute de avionul bimotor „Li-2". Acesta, pornind de la stațiunea Mirnîi de-a lungul țărmului estic al Antarcticei a zburat pînă la stațiunea sovietică Lazarov, parcurgînd 3.500 km.

Pe bordul avionului „Li-2" a sosit în stațiunea Lazarov un grup de cercetători polari, ziariști și operatori de cinematograf.

Cu fiecare zi, ținutul neprimitor al Antarcticei este tot mai mult cucerit.

Lecția 6-a — partea a II-a

Să cunoaștem albinele și viața lor

Aparatul respirator. Aerul pătrunde în organele și celulele corpului prin niște orificii (stigmate) aflate pe părțile laterale ale corpului. Acestea au un dispozitiv special de închidere care reglează pătrunderea aerului. În continuare se deschid trahei care pătrund în sacii aerieni ai albinei și servesc ca rezervor de aer în timpul zborului.

Aparatul circulator. Este deschis și bine dezvoltat. Sîngele la albină se numește hemolimfă.

Inima este formată din 5 cămăruțe despărțite între ele prin supape și aortă.

Sîngele este alcătuit dintr-un lichid în care plutesc corpusculi sanguini incolori.

Sistemul nervos — are rol de coordonare a legăturii dintre diferite organe cu mediul exterior. El este format din: sistemul nervos central, simpatic și periferic.

Organele de simț. Organele tactile sînt reprezentate prin perișorii de pe suprafața corpului, în special pe antene, aparat bucal și piciorușe. **Organele de miros** (olfactive) servesc la culegerea nectarului și polenului din flori ; **Organele de gust** sînt situate pe maxile și limbă. **Organele de văz** sînt foarte dezvoltate — 2 ochi compuși, situați pe părțile laterale ale capului alcătuiți dintr-un număr mare de ochi simpli (omatidii) și cîte 3 ochi simpli, organe slabe ale vederii cu o mare importanță în activitatea albinelor deoarece deosebesc lumina, culorile și forma obiectelor.

Simțul timpului, are o mare importanță, deoarece albina zburînd în cele mai favorabile momente din zi pentru a găsi nectar și polen, apicultorul poate să dreseze albinele spre anumite culturi, administrîndu-le sirop înaintea secreției nectarului. Acest lucru îl observăm cînd albinelor li se dă hrană stimulentă. Ele fiind obișnuite să primească hrana la anumite ore, stau îngrămădite pe hrănitor în așteptarea ei. **Aparatul de apărare** — Acul, îl găsim la albinele lucrătoare și la matcă situat în ultimul inel abdominal. El servește la apărarea împotriva dușmanilor sau în lupta cu alte mătci. Este alcătuit dintr-o parte mobilă pusă în legătură cu glandele veninoase, Odată acul pierdut (folosit) albina moare.

Glandele cerifere. Ceara este produsă de glandele cerifere situate pe 2 rînduri ale abdomenului, pe ultimele 4 stermite ale lui. Partea exterioară a acestor glande formează un înveliș tare și transparent cu numele de oglinzi cerifere, de formă pentagonală, asemenea solzișorilor de ceară.

Învelișul tare al acestor oglinzi, prezintă pori fini prin care ceara lichidă formată este eliminată la exterior unde în contact cu aerul se întărește.

Secreția cerii are loc în special în primăvară și vară cînd înfloresc pomii. Plăcuțele de ceară sînt desprinse de albine cu cleștii perechii a 2-a de piciorușe și îndreptate spre fălci, cu ajutorul cărora ceara este mestecată. Devenind moale și elastică ea este folosită la clădirea fagurilor.

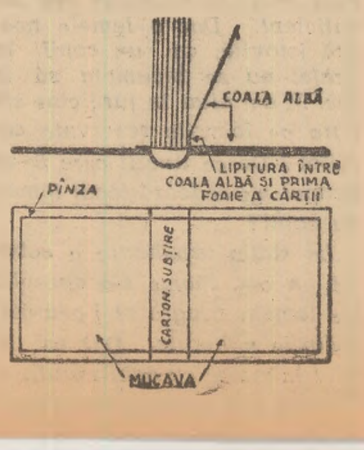
Prof. MARIA MACARIE

Legarea unei cărți începe cu... îndepărtarea vechilor coperți rupte și dezlipirea cărții în fascicole. Apoi se curăță bine marginele fascicolelor de vechiul clei. Dacă foile sînt rupte, ele se lipesc cu ajutorul unor foițe subțiri. Fascicolele se așază una peste alta, apoi se întorc pe spate, ultima pagină a cărții devenind prima. De o parte și de alta a cotorului cărții se fixează 2—3 șireturi de care se coase fiecare fascicol în parte, unul după altul. După ce au fost suprapuse cu ajutorul șireturilor, cotorul cărții se unge cu clei de tîmplărie. Sub presă (între 2 scîndurele legate strîns una de alta) cartea se lasă la uscat 1—2 zile.

Coperțile se pot executa fie din carton simplu, fie din scoarțe tari cu pînză. În primul caz, cartonul se taie după mărimea cărții, și se lipește de cotor cu clei. În cel de-al doilea caz, este nevoie de pînză și mucava (un carton mai gros) și de carton subțire. Pînza se taie cu 2 cm mai mare decît coperta de carton, se unge cu clei și se aplică pe mucava. Cartonul subțire desparte cele două coperți ale cărții. Marginile pînzei se îndoaie peste mucava. Apoi se trece la ansamblarea cărții. În fața primei și ultimei fascicole a cărții, se pune o coală de hîrtie albă, îndoită în două. O față este lipită de copertă și a doua de marginea interioară a primei foi a cărții (vezi și desenul). Fixarea cartonului subțire în mijlocul coperții și prinderea suprafețelor de hîrtie de scoarță se face cu ajutorul unui lipici de făină fiartă. După lipire se lasă la uscat cca 24 ore.

Și acum succes...

A sosit poştaşul

În curte, bătaia cu zăpadă este în toi. Copiii din cele două grupuri se întrec care mai de care să facă bulgări, să-şi ţintească din plin adversarul.

— Hai Ionică, mai repede, dă-mi bulgări !...

— Uite-i, s-au ascuns !

— Bravo, bravo, i-am ochit din plin ! Ura... Ura... a cîştigat grupa întiia...

Cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, prinşi în hora rîsului şi voioşiei, copiii parcă au uitat de totul din jur.

Dar, iată, vine cineva.

— E moş poştaşul ! A sosit poştaşul, a sosit poştaşul !...

Dintre copii se desprinde o fetiţă. E Rodica, prietena voastră, îmbujorată, cu fire de zăpadă în păr, pe haine, îl întîmpină veselă.

— Bine ai venit, de cînd aşteptam scrisorile de la prietenii mei, corespondenţii gazetei !

Cu braţele încărcate de scrisori Rodica se aşază la masa de scris. Nerăbdătoare să afle ce-i scriu prietenii gazetei desfăcu primul plic. ...este de la pioniera Andrei Emilia, de la Şcoala de 7 ani nr. 18 din Craiova. Emilia povesteşte despre filmele pe care le-a văzut în vacanţă, despre piesa „Înşir-te mărgărite" Ce frumos a fost spectacolul !... Cu chipul plin de zîmbet, Rodica citeşte şi rîndurile scrise de Ioniţă Sineta de la Şcoala de 7 ani din comuna Puşcari, raionul Vaslui, şi scrisoarea lui Rusu Vasile din comuna Soporul de Cîmpie, raionul Turda, şi veştile trimise de Conta Doru din comuna Bîrzava, raionul Lipova. Din rîndurile lor a aflat multe despre felul în care şi-au petrecut vacanţa, despre jocurile noi învăţate, despre cărţile citite.

Printre scrisori, sînt şi veştile pionierului Biriş Ion, din comuna Iernut, raionul Luduş şi scrisoarea lui Roşu Nicolae de la Şcoala de 7 ani, din Lacul, raionul Caransebeş. Ei, ca şi mulţi alţi corespondenţi scriu despre veselele serbări şi carnavaluri pioniereşti. Iată şi un nume nou, Dumitru Margica din comuna Drajna de Sus, raionul Teleajen, o nouă prietenă a gazetei. Ca şi Margica, trimite prima scrisoare pioniera Şerban Mariana din comuna Comani, raionul Drăgăneşti-Olt, Coşoreanu Niculina din comuna Răchiţi, raionul Botoşani şi mulţi alţii. Pentru ei Rodica a aşternut cîteva rînduri :

Dragi prieteni,

Mă bucur nespus că prima voastră scrisoare a sosit la redacţie. De acum, cu voi, numărul prietenilor mei a crescut. Pentru că sînteţi la începutul activităţii voastre de corespondenţi vă voi ajuta în alcătuirea scrisorilor.

Iată, ar fi bine ca pe viitor să-mi povestiţi despre adunările voastre pioniereşti pe care le dedicaţi eroilor utecişti. Este bine să ne scrieţi, cum v-aţi pregătit, cum aţi organizat adunarea. Apoi să povestiţi cum a fost, despre ce erou utecist aţi vorbit, cu ce cîntece şi poezii aţi încheiat.

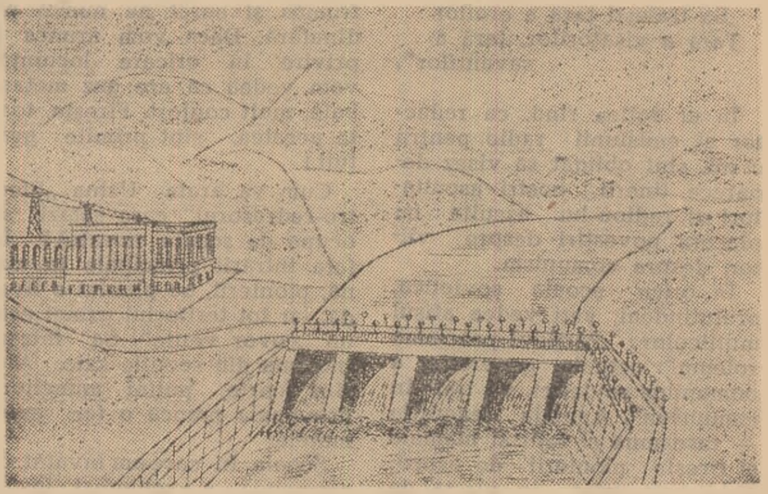
Aştept cu nerăbdare veştile voastre.

Pe curind

RODICA

„O zi de iarnă" NIŢESCU DRAGOŞ, cl. a V-a de la cercul de pictură şi desen Palatul pionierilor, Bucureşti.

Hidrocentrala SZOMBATHELYI L. cl. a V-a, Tg. Mureş

Şi în sport măiestria se dobîndeşte prin muncă şi perseverenţă. De aceea, elevii Şcolii sportive nr. 2 din Bucureşti dau multă importanţă orelor de antrenament. Fotografia îi înfăţişează pe unii dintre ei antrenîndu-se la hochei pe patinoarul „23 August".

In zile de iarnă

Mai întîi au început să cadă fulgi mari, unul cîte unul au acoperit totul cu o pătură pufoasă, albă. Spre seară, ninsoarea s-a înteţit. Vîntul furios o spulbera de ici, colo în vîrtejuri mari...

De după geamuri copiii priveau cu bucurie afară . „Tii ce-o să ne mai dăm pe derdeluş, ce concurs de săniuţe o să facem !..." gîndeau aproape toţi. Dar, dimineaţa pe şoseaua care trece prin comuna Carlăteşti-Colţ, raionul Ploieşti abia se putea trece. Din loc în loc, în faţa caselor, gospodarii ieşiseră la porţi să dea zăpada.

Îndată, pe şosea au apărut şi pionierii. Alături de fraţii şi părinţii lor au ajutat cu hărnicie la curăţirea zăpezii. Pionierul Brotăcel Gh. Nicolae, preşedintele detaşamentului nr. 2, şi mulţi alţi pionieri din detaşamentul claselor a VI-a s-au evidenţiat în această acţiune. Apoi s-au întrecut pe derdeluş, la bătaia cu zăpadă în cîntec şi voioşie...

În zilele frumoase de iarnă pionierii şi şcolarii participă cu multă tragere de inimă la activităţile de muncă patriotică. Astfel, pionierii din comuna Jiana-Mare, raionul Vînju-Mare, mîndri de frumoasa construcţie care se înalţă în comuna lor — căminul cultural — au ajutat cu mult drag la stivuirea cărămizilor. Pionierii Ghinea Alexandru, Popescu Maria, Anghel Ion şi mulţi alţii au fost fruntaşi.

Acum, ca şi în alte dăţi acţiunea patriotică de strîngere a fierului vechi a fost continuată cu succes. Pionierii şi şcolarii de la Şcoala de 7 ani nr. 13 din Sibiu, sub lozinca „din fier vechi, oţel nou" au pornit la strîngerea fierului vechi. Pe străzile din cartierul şcolii vedeai pionieri cu roabe, cu coşuri încărcate cu deşeuri, cu obiecte de metal vechi. Harnicii pionieri Arcaş Dan, Nistor Cornelia, Axente Gabriela, Zamfirescu Dan şi toţi ceilalţi au reuşit să adune la şcoală aproape 4.000 kg de fier vechi.

Fruntaşi în această acţiune sînt şi pionierii din comuna Becicherecul-Mic, raionul Timişoara, care au predat de curînd 2.000 kg. fier vechi, cei de la Şcoala medie nr. 1 din Beiuş, şi cei de la Şcoala de 7 ani din comuna Cotu-Vaii, raionul Negru-Vodă.

Hărnicia este tovarăş bun pionierilor de pe întreg cuprinsul patriei.

L. VIŞAN

SPORT

Hochei pe gheaţă

De vorbă cu maestrul sportului ZOLTAN CZAKA

Care din iubitorii hocheiului pe gheaţă, printre care vă număraţi şi mulţi dintre voi, dragi cititori, nu-l cunoaşte pe maestrul sportului Zoltan Czaka, căpitanul echipei R. P. R. şi al echipei „Steaua"? Pentru aceştia şi pentru ceilalţi cititori i-am solicitat zilele trecute, în pauza unui antrenament, un interviu.

— Cînd aţi început să jucaţi hochei ?

—Cînd eram în clasa a VI-a, învăţasem să patinez destul de bine. Odată, mă aflam la patinoar tocmai cînd se antrenau jucătorii de la „Avîntul". M-au văzut cum patinez şi mi-au dat o crosă în mînă... Trei ani mai tîrziu mă număram printre jucătorii echipei „Steaua", unde mă găsesc şi în prezent.

— Care este bilanţul deceniului de activitate în echipa „Steaua", pe care l-aţi sărbătorit anul trecut ?

— Este un bilanţ rodnic. Iată numai cîteva exemple : cîştigarea campionatului republican de 5 ori, dintre care de 4 ori consecutiv, titlul de maestru al sportului obţinut în 1959 şi nenumărate victorii repurtate de echipa naţională, pe care am condus-o în toţi aceşti ani. Dintre acestea din urmă menţionez în special : cîştigarea criteriului european de la Pilzen şi a seriei C din campionatul mondial desfăşurat în Elveţia.

— În încheiere : ce aveţi de spus cititorilor noştri ?

— Schimbului nostru de mîine vreau să-i spun că hocheiul e un joc frumos care dezvoltă curajul, agerimea, spiritul colectiv. Pentru a deveni un bun hocheist este însă necesar să stăpîneşti bine patinajul. Iată deci de unde trebuie început. În fiecare curte de şcoală se poate amenaja un patinoar. Pentru a vă iniţia în tainele patinajului vom veni cu mult drag în mijlocul vostru. Aşteptăm doar invitaţia voastră.

RADU BOGDAN

Tenis de masă

— Insistă pe „rever", Viorica !

— Adriana, dă „baloane" înalte.

Sfaturile şi încurajările nu mai contenesc. Ele vin de la numeroşii spectatori prezenţi la concursul de tenis de masă rezervat pionierilor şi şcolarilor din Capitală. Ivan Viorica are doar 11 ani. A început să joace tenis de masă din vacanţa clasei a IV-a. Adversara ei, Adriana Pascu a împlinit nu de mult 5 ani de cînd practică acest sport. La masa de tenis însă, diferenţa nu se vede. Fetiţa de-o şchioapă, cu codiţe negre, Viorica, face faţă cu tenacitate „impunătoarei" Adriana. Atentă, ea mînuieşte cu precizie paleta, dînd o ripostă hotărîtă puternicelor atacuri ale adversarei. Astfel, deşi condusă cu 10—2, ea reuşeşte să egaleze şi să cîştige detaşat primul set. În cel de-al doilea set, ea se impune încă de la început şi cîştigă astfel fără emoţii finala grupei a II-a (de la 13 ani în sus).

Ce s-a întîmplat însă la grupa sub 13 ani, unde Viorica, de asemenea, a participat ? Pînă în finală, a cîştigat toate întîlnirile. În finală, s-a întîlnit, în cadrul unui meci de-a dreptul pasionant, cu Ţarălungă Liliana. Liliana este numai cu un an mai mare decît Viorica, dar nu de aceea a învins. Ea a fost mai stăpînă pe sine, mai calmă în momentele decisive...

Nici băieţii nu s-au lăsat mai prejos. Unii, începătorii, au luat paleta în mînă, timid. Alţii, cei „consacraţi", au lăsat timiditatea de-o parte şi s-au lăsat antrenaţi în focul concursului. La grupa peste 13 ani, finala a cîştigat-o Păun Gelu, iar la cea sub 13 ani, Eduard Zefir. Ambii au fost răsplătiţi cu aplauze furtunoase din partea numeroşilor spectatori.

TEODOR CRISTIAN

La ce visează copiii sovietici

de VIKTOR KRIUCIKOV

— Redactor al emisiunii de radio pentru pionierii sovietici „Pionierskaia Zorka" —

Vă place să visați, dragi prieteni romîni? Mie, de pildă îmi place foarte mult. În primul rînd, fiindcă m-am născut și am crescut în țara pe care toți în cîntec o denumesc:

„Să trăiești țară a eroilor
Țară a visătorilor, țară a
savanților".

În al doilea rînd, ca redactor al emisiunii radio pentru copii, sînt obligat să visez deoarece tinerii noștri ascultători ai radiou-lui ascultă cu plăcere povestiri despre viitor, despre comunism.

În orice școală sovietică, pretutindeni, veți vedea afișul multicolor: „Partidul proclamă solemn": actuala generație a oamenilor sovietici, va trăi în comunism". Actuala generație — înseamnă și tații și mamele și firește pionierii de astăzi, care acum sînt în vîrstă de 10—15 ani.

Oamenii sovietici construiesc comunismul. Ei se străduiesc să muncească într-un chip nou, mai bine, pentru ca în Uniunea Sovietică să apară mai multe mașini noi și puternice, mai multe mărfuri de și mai bună calitate, case frumoase și școli cu totul noi.

„Viitorul începe astăzi" — aceasta o știu foarte bine tinerii leniniști. Ei se străduiesc să învețe mai bine, mai cu spor, deoarece comunismul are nevoie de oameni culți. Ei muncesc cu plăcere, strîng fier vechi, ajută colhoznicii pe cîmp, plantează vii, grădini de-a lungul șoselelor. Tinerii leniniști știu că comunismul poate fi construit numai prin muncă și ei cresc ca ajutori harnici ai celor vîrstnici. Comunismul înseamnă bucurie, sănătate, frumusețe. Și pionierii tind ca în fiecare școală să existe un teatru al școlii, un cor, un ansamblu de dansuri, un stadion al școlii, un muzeu, o galerie de pictură și propriul studiou de filme. Numărul unor astfel de școli unde toate acestea există de acum, crește lună de lună.

Dar principala datorie de care se îngrijesc copiii sovietici este de a învăța să trăiască în chip leninist, în chip comunist, de a se pregăti pentru a trăi într-o societate unde toți vor fi oameni cu un înalt nivel de conștiință, unde „Omul îi este omului prieten, tovarăș, frate". De aceea pionierii noștri fac adunări pe teme ca: „Cei care construiesc comunismul", „Ia exemplu de la comuniști", „Cum trebuie să fie un constructor al comunismului", „Cum te pregătești să trăiești în comunism", „Comunismul este tinerețea lumii și tineretul trebuie să-l construiască".

Nu de mult emisiunea noastră „Pionierskaia Zorka" s-a adresat tinerilor radio-ascultători cu întrebarea: „Cum va fi peste 20 de ani?" adică atunci cînd în țara noastră, în linii mari va fi construită societatea comunistă. Iată ce ne-au răspuns radio-ascultătorii noștri: Iura Mitrofanov în vîrstă de 15 ani, din orașul Saransk, (Republica Autonoma Mordvina) ne-a scris:

„Este anul 1981. Lucrez ca inginer în orașul meu natal Saransk; orașul este foarte curat, nu întîlnești un om care să arunce un muc de țigară, o hîrtie pe trotuar. Fiecare are grija curățeniei! Orașul este înecat în verdeață și, el este frumos și curat nu numai pe dinafară. Dacă vom arunca o privire în oricare locuință, vom vedea că are gaz metan, baie, mult confort. Firește, toate acestea, sînt primite gratuit!

Cum va arăta Uzina „Electro-redresorul" care astăzi se ocupă de școala noastră? În fața intrării principale în uzină, pionierii, au plantat o livadă, iar tot teritoriul uzinei este un „covor verde". Să intrăm într-una din secțiile sale. Aici sînt foarte puțini muncitori, principala muncă o fac automatele.

Școala în care am învățat, de asemenea, s-a schimbat: în clase sînt bănci de masă plastică. Dușumeaua este ca oglinda, iar pe lîngă școală există și o cantină unde elevii dejunează și mănîncă la prînz și toate acestea — gratuit.

Calificativele foarte bune, firește nu se pun gratuit. Pentru ele trebuie să plătești cu cunoștințe serioase. Și așa se și întîmplă: în clase nu veți găsi nici un elev care să învețe prost. Peste 20 de ani întreaga noastră țară mare, de la ocean și pînă la ocean, de la o margine și pînă la cealaltă, va trăi în epoca minunată a comunismului. Și în această epocă oamenii vor uita de cuvîntul: război".

Revista noastră radio primește deseori scrisori de la tinerii noștri corespondenți.

Ania Birina, din orașul Gorki, ne-a trimis compoziția ei „Noi — peste 20 de ani".

„...Anul 1981. Merg pe Aleea prieteniei. Mesteceni, plopi și arțari formează un șir nesfîrșit. Ei înverzesc la fel ca și acum 20 de ani. Dar să-i privim mai atenți. Vom vedea lîngă fiecare copac o mică scîndurică pe care scrie cînd și cine l-a plantat. Pe una din crengile de jos ale copacului se vede o bentiță roșie. Aceasta înseamnă că mîinile grijulii ale cuiva se îngrijesc de copac. Mă apropii de școală. Din clădire ies copiii și se așază în rînd. Președintele detașamentului raportează instructoarei de pionieri: „Tovarășă instructoare de pionieri! Detașamentul „Satelitul comunismului" este gata să pornească în excursie la fabrica de confecții „Klara Zetkin". Și eu mă duc într-acolo. Marele atelier este viu luminat. Dar ce vedem? În locul muncitoarelor aici sînt numai mașini automate. Ele au fost așezate la rînd, nu se vede nici un om. Nu, este o greșeală. Iată că se vede o basma, a doua, a treia. Trei muncitoare într-o secție întreagă!? Fetele poartă halate și basmale albe ca zăpada. Muncitoarele se apropie de mașinile automate. Le pun în funcțiune. Automatele lucrează precis, repede și liniștit.

Ieșim în stradă. Ne suim în tramvai. In tramvai scaunele sînt moi, comode. Vîntul mișcă perdelele ce atîrnă la ferestrele tramvaiului. Tramvaiul înaintează lin, dar locul vatmanului e gol. Vagonul este condus de un automat. Adevărate minunății peste tot! Coborîm la stația necesară fără să plătim nici o copeică pentru călători. Călătoria este doar gratuită. Intrăm într-un magazin. Ce minune? În locul vînzătorilor și al casierilor, aici măr-

furile sînt eliberate de automate. De cum intri apeși pe butonul necesar și primești ce-ți trebuie.

Ziua următoare ne hotarîm să mergem la cinematograf. Mergem cu troleibuzul. El a luat-o din loc, lin ca o pisică. „Interesant, cît o fi ceasul acum?" — mă gîndesc eu, și deodată se aude vocea crainicului la difuzor: „Ora exactă: zece și treizeci de minute". Apoi, din difuzor răsună cîntecul „Întinsă ești patria mea".

Am ajuns pe bulevardul Gagarin. Ce frumos e aici! Or, pe vremuri, aici a fost satul Viazovka, dar acum nici că mai poți recunoaște fostul sat. S-au construit multe case de locuit frumoase, spitale, școli, cîteva scuaruri și grădini, toate aceste schimbări mari au avut loc într-un timp scurt. Un prezent luminos, un viitor și mai bun, iată ce înseamnă comunismul".

Este interesant că multe despre cele ce scrie Ania Birina, există de pe acum în școlile sovietice. În multe orașe „grupele pionierești ale plantațiilor verzi" au luat în grija lor tinerii copaci, se duc deseori să facă vizite muncitorilor. Și compunerea Aniei vorbește de faptul că viitorul începe astăzi; în viața oamenilor sovietici se văd de pe acum mugurii comunismului.

Pe Natașa Olhovatskaia, din orașul Cerepoveț (regiunea Vologda) o frămîntă altceva. Ea se gîndește la felul în care oamenii își vor îndrepta unele trăsături negative ale caracterelor lor.

— „Două zeci de ani vor trece pe neobservate. Vom fi deja maturi, și vom construi comunismul. Toți oamenii vor fi politicoși și cu un înalt nivel de conștiință.

Acum, unii oameni maturi se opresc uneori pe stradă, pentru a spune băieților să nu tragă fetițele de codițe. Eu nu voi trebui să mai fac aceasta, băiețașii care vor trăi peste două zeci de ani, ei singuri nu vor mai jigni fetițele, nu vor mai fi grosolani cu ele.

Toți oamenii vor munci cîte cinci ore. Iar pe săptămînă vor avea 2 zile libere. Voi lucra după capacitățile mele, atît de bine cît voi fi în stare. Iar de primit, voi primi după nevoi — Din toate atît cît am să vreau, atît cît îmi va fi necesar. Pentru ce să iau mai mult? Cîte unul poate se gîndește acum cam așa: „să ajungem numai să trăim în comunism, iar acolo n-o să mai muncesc o dată ce oricum o să mi se dea tot ce-mi este necesar". — Așa s-o fi gîndit vreunul, dar și la el se va ivi necesitatea de a munci. Va uita chiar că a avut cîndva asemenea gînduri necinstite.

Da, de pe acum majoritatea oamenilor simt puternic necesitatea de a munci. Acesta este un fapt foarte interesant! Eu, de pildă, vreau să devin constructor. Singură să construiesc case, spitale, școli. Școli numai din sticlă. Să fie luminoase și plăcute.

Invidiez pe aceia care vor învăța atunci. Eu, pe atunci, n-o să mai am ocazia să învăț într-o școală din sticlă. Dar poate că ar fi totuși mai bine ca sticla aceasta să fie incasabilă? Băiețașii, într-adevăr, or să fie toți cu un înalt nivel de conștiință, dar vor fi și unii neîndemînatici. Vor lovi cu cotul și se va sparge. Sau poate datorită culturii fizice toți vor deveni îndemînatici?"

E firesc că mulți copii sovietici visează să devină cosmonauți.

„Visul meu este să devin medic. Iată, cum mă văd eu peste douăzeci de ani. Sună telefonul. Ridic receptorul. Ascult. Este nevoie urgentă de un medic pe planeta Venus. Repede strîng medicamentele și fug spre cosmodrom. Acolo mă așteaptă racheta pentru planeta Venus. După cîtva timp m-am întors pe pămîntul sovietic cu omul pe care l-am însănătoșit.

Iată cum îmi reprezint eu viitorul meu. Scriu aceste rînduri seara. Pe cer se vede discul mare al lunii. Cînd o privești, devii mai vesel. Cîți copii asemenea mie privesc acum la lună și visează!" — Această scrisoare noi am primit-o de la Tania Specht, elevă în clasa a VI-a din satul Ghiorghievka, regiunea Giambul.

Da, luminoase și frumoase sînt visele copiilor sovietici. Ei visează să muncească bine, să învețe foarte bine, și toți sînt dornici de pace, de prietenie. De prietenie cu pionierii din toate țările și firește și cu voi, dragi prieteni romîni.

Și dacă vreți să povestiți copiilor sovietici de aceeași vîrstă cu voi, despre viața voastră fericită și despre visurile voastre minunate, apoi puteți să le scrieți o scrisoare: copiii sovietici se vor bucura mult. Unde să scrieți? În orice oraș, în orice școală și puteți să ne scrieți și nouă la redacție. Ajung patru cuvinte: „Moscova, Radio, Pionierskaia Zorka" și veți primi de la prietenii voștri multe scrisori de răspuns.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București. Piața „Scînteii" tel. 17.60.10. 17.60.20: Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.